

Het wonder van Kerst

Ps. 77:7, 8

Lofzang Simeon: 1, 2

Ps. 136:1, 26

Ps. 98:1, 2

Ps. 138:1

Lezen: Romeinen 3:21-31 – Tekst: Romeinen 3:21-22a

Ds. R.W. de Koeijer, Waddinxveen

1. Definitieve wending

2. Doorgaande weg

Gemeente,

Neem een diamant met zijn schitterende kleuren. En leg die diamant vervolgens op een gitzwarte, fluwelen ondergrond. De diamant schittert daardoor alleen nog maar meer. Het is de tegenstelling tussen donker en licht. Zo is het Evangelie een licht. Het straalt helder aan alle kanten. Licht wordt alleen maar helderder in het donker. De Bijbel zegt dat het licht van het Evangelie in de duisternis schijnt. Over die duisternis heeft de apostel Paulus in Romeinen 3 geschreven. Om helder te laten zien hoe het Evangelie licht verspreidt.

1. Definitieve wending

Dat licht vind je vanaf vers 21. Je leest al vlug over iets belangrijks heen. Het zijn schitterende woorden: *maar nu*. Die woorden zijn als een diamant. Hiermee begint Paulus een nieuw deel van zijn brief. Het gedeelte waarin hij het verlossingswerk van de Heere Jezus gaat uitleggen. En ook wat het betekent in Hem te geloven. Hoofdstukken lang. Dat verlossingswerk zien we om te beginnen bij Kerst, als Christus naar de aarde komt. Die woorden *maar nu* klinken op de Kerstdag dan ook extra krachtig. Het zwarte heeft de apostel in de afgelopen hoofdstukken eerlijk besproken. Diep en indringend. Wij hebben geen enkele grond om voor God te bestaan. Voor de mensen nog wel. Maar voor God niet. Zo is het bij heidenen én bij Joden. Wij kunnen God niets geven waarmee Hij tevreden is.

Onder de mensen is dit dus anders. Je bent op zoek naar een andere baan. Naar een nieuw hoofdstuk in je leven. Misschien verlang je naar meer of beter. Dan moet je een cv inleveren. Daarin vertel je iets over je leven. Over welke opleiding je hebt gehad. Over je behaalde diploma's, over je gaven en kwaliteiten. Je probeert jezelf dus te verkopen. Te laten zien wat je hebt en wat je kunt. Je presenteert jezelf en hoopt maar dat het goed overkomt. Hoe langer je cv, hoe beter vaak. Paulus heeft willen zeggen: ons cv deugt niet. Zo kan God ons niet aannemen. Wij kunnen Hem niets aanbieden. Wij zijn schuldig. Geen vlees wordt voor God rechtvaardig door de werken van de wet, door God iets aan te bieden.

Erkent u dat? Zeg jij het mee? Weten we het nog? Stil voor de Heere worden. 'Ik heb gezondigd. Bij mij is het zwart. Zwart fluweel. God moet me voor eeuwig straffen.' Dan word je toch echt blij van dat *maar nu*. Dat zijn twee woorden van zoveel betekenis en rijkdom. Nu heeft God voor gerechtigheid gezorgd. Gerechtigheid *van God*. Het heil komt van God af.

Niet van jezelf door volgens de wet te willen leven. Dat lukt niet. Er is een andere weg. Dat is in het Oude Testament al beloofd, in de wet en de profeten. We hebben er in de adventstijd weer van gelezen en gehoord: de belofte van de Messias, van een Koning, van licht in de duisternis. Van de Heere Jezus Christus. God heeft daarvoor gezorgd door Zijn Zoon te geven.

Maar nu. Op het Kerstfeest spreekt dat dubbel. God heeft het niet gelaten bij de zonde van deze wereld. Heeft deze wereld niet laten ondergaan. Heeft Zijn eigen Zoon gegeven. Hij had het zo anders kunnen doen. Toorn en straf. Waarom heeft Hij het zó gedaan? Er is maar één antwoord mogelijk: uit liefde. Uit liefde tot Zijn schepping. Uit liefde tot ons mensen.

Maar nu. Die twee woorden vormen het keerpunt in de geschiedenis. De beslissende wending. Begonnen met Kerst. Kijk nog maar eens naar de kribbe. In gedachten zie je het Kindje liggen. Boven de kribbe staan twee woorden: *maar nu*. Deze beide woorden vormen ook het keerpunt in je leven. Als je het zwarte en zondige ziet, kan het niet. Een donkere nacht. Denk aan het zwarte fluweel. Geen toekomst. Je moet ondergaan. De Heilige Geest maakt je eerlijk voor God. Je hand op de mond. De Heilige Geest laat ook iets anders zien: *maar nu*. God heeft wonderen gedaan. Het is Kerst geworden. Zie op Hem, zeg het Evangelie. En Gods Geest maakt je hart open voor Christus.

Dat blijft ook de troost in het geloof. De Heilige Geest leidt je verder en dieper in deze dingen. Je kunt last hebben van je zonden. Van je overtredingen, tekorten, nalatigheden. Je kunt aangevochten worden als je te maken krijgt met ziekte en zorg. Het kan geestelijk leeg worden, doods en donker. Dan is dit de bevrijding. Steeds weer Gods werk. Zijn Zoon. *Maar nu*. Toch, ondanks alles. God heeft wonderen gedaan. Het is Kerst geworden. In de donkere nacht straalt het licht. In het zwarte fluweel ligt de stralende diamant. Wat een troost!

Intussen is duidelijk geworden dat we de gerechtigheid van God moeten verbinden met Christus. Hij is de Weg. Als je vers 22 leest, zou je nog kunnen denken dat het geloof centraal staat: *namelijk gerechtigheid van God door het geloof in Jezus Christus, tot allen en over allen die geloven, want er is geen onderscheid*. In vers 28 komt dit nog eens naar voren: *Wij komen dus tot de slotsom dat de mens door het geloof gerechtvaardigd wordt*. In hoofdstuk 4 lezen we over het geloof van Abraham. Bedoelt Paulus dan toch dat het geloof je redt? Als een soort eigen werk? Dan is het niet door de wet, maar wel door het geloof? Nee, want dan zou een mens de eer krijgen. Daar gaat Paulus in vers 27 juist tegen in. Niet roemen in iets van mensen. Geloven is belangrijk. Maar even belangrijk is: Wat geloof je? Geloven op zich redt je niet.

Stel je voor dat je van Nederland naar Amerika zou willen vliegen. Stel je voor dat je heel veel veren onder je armen zou doen. Je zou zeggen: 'Ik geloof dat ik met die veren onder mijn armen naar Amerika kan vliegen.' Mooi dat je dat gelooft, maar het helpt je niet. Je moet iets hebben waarmee je écht kunt vliegen. Neem dan een modern passagiersvliegtuig. Goed onderhouden. Veilig. Nu kun je wel zenuwachtig zijn, onzeker. Maar wat zeg je dan? Neem het vliegtuig gerust, want het is veilig. Op zo'n vliegtuig kun je vertrouwen. Nooit helemaal natuurlijk, voor honderd procent, denk je dan. Maar op de Heere wel. Op het werk van Jezus Christus. Dat is veel veiliger, veel zekerder dan het veiligste vliegtuig. Ook al is het geloof misschien nog zo klein. Eigenlijk gaat het dus niet om het geloof. Daarop kun je niet bouwen. Wel op het werk van Christus. Vandaag denken we

aan het begin: Zijn geboorte. Aan de kribbe van Bethlehem. Aan Jozef en Maria, de herders. Aan Lukas 2. Aan de engelen die zeggen: *Eer zij aan God in de hoogste hemelen* (vs. 14).

2. Doorgaande weg

Kerst is wel een doorgaande weg. Wat bedoelen we daarmee? Dat we de komst van de Heere Jezus niet moeten losmaken van Zijn hele weg. In de geloofsleer spreken we over de trappen van Jezus' vernedering en van Zijn verhoging. Kerst is de eerste trap van Zijn vernedering.

Er zijn schilderijen waarop je achter de kribbe het kruis ziet opdoemen. Dat is apart. Wat bedoelden die schilders daarmee? Dat Jezus op aarde kwam om te lijden, om gekruisigd te worden, om te sterven. De Evangelieën beschrijven ook de periode van drie jaar daartussen. Maar in de brieven van de apostelen is het één doorgaande lijn: Gods plan, de komst van Christus, het kruis. We moeten Kerst dus niet losmaken van Jezus' hele leven. Anders kom je in een zoete sfeer van romantiek en wegdromen terecht. Daarom schrijft Paulus hier al over het offer van de Heere Jezus.

Kerst en Goede Vrijdag vallen in deze verzen dan ook op één dag. Als je Kerst zegt, denk je dus al aan het kruis. En aan het probleem. Probleem? Ja, want hoe kan een rechtvaardig God zondaars rechtvaardigen? Denk aan een rechtbank. Hoe kan een rechter iemand vrijspreken die schuldig is? Hoe kan een rechter zeggen: 'U bent schuldig, maar u krijgt geen straf'? Dat gebeurt toch niet? Maar God doet het wel. Dat hoort bij de gerechtigheid van God. De rechtvaardige God verlost zondaars. Maar hoe kan dat? De Rechter moet toch...? Ja, maar Hij laat de straf op Zijn Zoon komen. Zie wat er aan het kruis gebeurt. Paulus zegt in vers 24: door de verlossing *in Christus Jezus*. Zie wat er aan het kruis gebeurt: daar draagt Christus de straf over de zonde. Je ziet er al iets van bij Kerst. En Gods liefde dan? Ja, die is er ook. Hij heeft zondaars lief. Zo lief heeft Hij de wereld gehad. Maar dat betekende voor Jezus de kribbe, de voerbak, het lijden en het kruis.

Wie is de God van Kerst? Wie is de God van Goede Vrijdag? In Christus ontmoet je Hem. Zijn liefde betekent niet dat er geen grenzen zijn. Geen recht. Hoe gaat het met kinderen van wie ouders geen grenzen stellen? Is het echte liefde dat je nooit straf geeft? Alles door de vingers ziet? Met zulke kinderen wordt het niets. Wat gebeurt er als je Gods recht kwijtraakt? Zijn straf? Dan is God geen God meer. Dan gaat het wonder weg. Het wonder van het *maar nu*.

Maar wat is Gods toorn zonder Zijn genade? Dat brengt slechts angst en onzekerheid. Of boosheid en onverschilligheid. Dat brengt geen liefde. Ook geen zin om de Heere te dienen. Je gaat weg bij God. Je zoekt het zelf wel uit. God is toch ver weg en Hij straft. Hij is alleen de Rechter Die oordeelt. Laten we Gods toorn en liefde beide zien. God houdt Zijn recht vast. De zonde moet gestraft worden. Anders begrijp je niet dat er een voerbak stond. Een kribbe voor de Koning, een kruis. En tegelijk: God is liefde. Hij gaf Zijn Zoon en liet Zijn Zoon het werk opknappen. Het is nu Kerst. Maar het is één doorgaande weg in Romeinen 3. Zie de verlossing van God in Jezus Christus!

Maar Paulus spreekt hier toch ook heel duidelijk over het geloof? Ook in onze tekst. Ja, door het geloof mag je er ook bij horen. Bij de verlost. Je wordt dus niet verlost door je eigen werken. Ook niet door wat je zelf meebrengt aan geloof. Nee, het is een geschenk.

Toch is het geloof belangrijk en zelfs onmisbaar. Geloven is komen met lege handen. Je hebt niets dan zonde. Je kunt jezelf niet redden. Geloven is vertrouwen op de Heere. Net zoals je iets aan je moeder vraagt. Je hebt het echt nodig. En je vertrouwt erop dat zij het zal geven. Je hebt je moeder nodig, want zij kan het geven. Toch moet je het wel vragen. Maar je moet niet vertrouwen op je vragen, maar op haar. En toch vraag je het. Geloven is op Jezus Christus vertrouwen. Op Zijn werk. Geloven is niet op je geloof vertrouwen. Dat gebeurt te vaak en daarom is er ook vaak onzekerheid. Als je te weinig voelt of ervaart. Houd maar vast dat je geloof niet de basis is van je behoud, maar het middel. Het instrument. Alleen maar een instrument. Anders zou je nog kunnen zeggen dat het door je geloof komt en zou je nog hoogmoedig kunnen worden. Daartegen wil Paulus juist waarschuwen. Let eens op het *maar nu*. Op het wonder van Kerst. Dat God uit liefde Zijn Zoon zond. Tot in de kribbe. Tot aan het kruis. Zo is er verlossing gekomen voor wie gelooft, voor wie het wonder mag ontvangen. Lege handen worden vol. Het licht valt op God, op Zijn Zoon. Op de schitterende Diamant op het zwarte fluweel. Op de heldere Ster in de donkere nacht.

De schilder Rembrandt gebruikte vaak veel donkere kleuren, maar zette de hoofdpersoon in het licht. Zo ook bij Simeon, die het kind Jezus in de armen nam. Alles is duisternis: priesters, belangstellenden. Alle licht valt op het Kind Jezus. En op Simeon die het Kind in zijn armen neemt. Dat is geloven: lege handen die Christus ontvangen. Hem aan het hart drukken. Kostbaar Kind! Dat is geloven: op Hem zien. Hem omhelzen. Zo krijgt God alle eer. Voor Kerst. Voor al Zijn wonderlijke daden!

Amen